

den er færdig med Straffen, bør han træde ind igjen i Geleddet og vogte sig for paany at blive straffet, og at joiguere denne Person efter 3 Dages Afstraffelse paa den af Mindretallet foreslaaede Maade vilde efter militaire Begreber mildest talt see noget comiff ud. — Det Samme gjælder med Hensyn til Forslaget under Nr. 7 om, at Straffen ikke maa anvendes mellem Kl. 9 om Aftenen og Kl. 5 om Morgen. Dette er vistnok meget human, men, da Straffen faaer størst Anvendelse i Krigstid, vilde man ved en saadan Bestemmelse, naar man ikke tilfældigviis havde Standquarteer i længere Tid, blive ude af Stand til at bruge Straffen, og Straffen vilde altsaa ved en saadan Tidsbestemmelse netop komme til at mangle den Anvendelighed, som man har søgt at give den i Krigstid. — Ordene: „lang“ og „meget“ har den ærede Minister allerede udtalt sig om. Enten man siger: „meget anstrengende“ eller „anstrengende Tjeneste“ er vistnok ligegyldigt. At en Mand ikke skulde kunne straffes efter Marsch, vilde derimod være meget besynderligt, naar man veed, at en Militair, naar han er i Tjenesten, aldrig gaaer, men altid marscherer, saa at selv den mindste Tour, som han foretager, er en Marsch. — En Lovbestemmelse som denne bør naturligviis bringes til Anvendelse efter Ordnes Strengthed, og, naar man lader Ordet „lang“ falde bort, vil man derfor let komme til det Resultat, at man aldrig nogenfinde vil kunne komme til at anvende Straffen.

Jeg skal hermed tillade mig at afvente, hvad det ærede Mindretal maatte have at bemærke, inden jeg videre udtaler mig om Sagen.

David: Jeg tror ikke, at jeg behøver at bede det ærede Thing at undskyldte, naar jeg ikke Skridt for Skridt følger det ærede Fleertals Ordfører. Det vilde efter min Mening være et ligesaa kjedsommeligt Arbejde for Thinget at høre derpaa som for mig at prøve paa at gaae denne noget langtrukne Bei med ham. Jeg skal kun i Almindelighed tillade mig nogle Bemærkninger for at charak-

terisere hans Indvendingers egentlige Besskaffenhed. Naar han saaledes siger, at det er selvsomt, at Mindretallet med Hensyn til en Straf, som det selv betegner som nedværdigende og som en saadan, der kan være ligesaa skadelig for Helbreden som Krumslutningen, og som det i det Hele taget ikke troer at være overensstemmende med den Retsbevidsthed, som har udviklet sig hos Folket, principaliter har foreslaaet denne Strafs Afkaffelse eller rettere sagt Afsejndførelse, men ikke bestemte andre subsidiairt gaaer ind paa en saadan Straffemaades Indførelse, saa forekommer det mig virkelig at være en selsom Indvending, idet Mindretallets Forslag jo kun gaaer ud paa at antage denne Straffemaade, naar den sættes indenfor saadanne Grændser og omgjørdes med saadanne Cauteler, at det idetmindste vil være mindre betænkeligt at indføre den, end naar man ikke har disse Cauteler. At der skulde vise sig noget Selsomt ved en Sammenstilling af det principale og de subsidiaire Forslag, formaar jeg derfor ikke at indsee. Ivertimod troer jeg, at de meget godt kunne bestaae ved Siden af hinanden, og den Anke, som i saa Henseende er fremført, falder tilbage paa dem, som have fremført den, og ikke paa Forslagsstillerne. — Den ærede Ordfører for Fleertallet gjorde med Hensyn til Anskueljen om denne Straffemaades Besskaffenhed nogle Bemærkninger, som bleve mere directe henvendte til mig selv, idet han meente, at jeg slet ikke kunde have nogen begrundet Dom om denne Straffemaade, fordi jeg kun havde seet den udført for 30—40 Aar siden paa andre Steder og under andre Forhold end dem, som han troer nu ville finde Sted. Jeg skal dertil kun bemærke, at, hvorvidt jeg har nogen begrundet Mening om de forskjellige Straffemaader, troer jeg den ærede Ordfører ikke vil opfaste sig til Dommer over, og jeg kan i saa Henseende ligesaa rolig modtage hans Anke, som jeg har tiet til den høitærede Krigsministers Anke i denne Henseende, nemlig over, at jeg betegnede denne Straf som barbarisk. Jeg gjentager, at enten bliver denne Straf et reent Spilleværk, eller den